

SZÍV ERNŐ

Ahogy Szép Ernőt elképzelem 1951-ben

Annyi mindent elképzeltem már, hóesést a nyárba, a temetőben járnai tanuló gyereket, némaságban a csakazértis szót, de hogy ezt is egy napon, mert kellett, volt kérés, fölhívás, hát, mit mondjak, mégsem lett könnyű. Nem is volt annyira nehéz, nem panaszkodom. Néztam a tételeket. Jó kis tételek. Vizsgázz, kamerád. Húzol, megnézed, olvasod. Az éhség. A félelem. A jeges szorongás. A kivetettség. Az a köd, az olyan köd, amiben már magunkat se látjuk, egy olyan gomolygás, amibe készséggel veszünk bele, és az úgynevezett belső tekintet is csak vakon hunyorog, akár a halni készülő lámpás. Ismerjük, ugye azokat a mozdulatokat, amikor a kapkodó kéz fillérek után kutat a kabátzsebekben. Amikor könyvlapok peregnek, hátha kiesik belőlük egy bankó. Kék, lila, barna pénzek, óriási számok. Billió, trillió. Ilyen infláció után?!, és ha kiesik?!, meg vagy te őrlülve, fiam. Szegénység, a legnagyobb szegénység az, hogy elhagynak. A legnagyobb szegénység, hogy nem tudják, ki vagy, nem tudják, mit értél, csak zavartan odahajolnak, bocsánat, nem értettem, mondja még egyszer a nevét, bácsi. Aha, sajnálom nem ismerős. Szép?! Kellene ismerni?

Passzé, kislány, passzé.

Nahát, Budapest Újlipót városrészében volt egy Molnár kifőzde. Úgy nevezett finom főzelékek kirakata. Borsó, fasírt, vékony derekú kolbászok, cvekedlik, nokedlik fürdőzése piros pörköltlében, csalamádé. Ismertem egy szerkesztőt, aki nem hajlandó sárgaborsó-főzeléket enni, azóta, amióta innen, a viszonylag sokat védett Újlipótból mégis csak el kellett utazni egy olyan helyre, ahol az volt a cél... Nem. Nem és nem! Ordította később.

Nem eszem több sárgaborsót, ha beledöglök, akkor se!

Úgy hát ebbe a Molnár kifőzdébe járt Szép Ernő, író, aki régóta keserűt harákkolt, nyomta már, nem fürösztötte a szívét a vér, és pirosította homlokát a láz, és addigra, vagyis a Rajk-per utánra milyen kicsi lett, és aztán még kisebb, és már húzta a lábát is, sánta a nadrágom, lesántult. Nehezebb volt a köhögése, mint ő maga. Mielőtt elindult volna, szokása szerint megfőzött egy vagy két tojást otthon, a sparhelten. Megpucolta őket, kicsit nehéz volt, remegtek az ő sanzonos, kártyás ujjai. Ha volt papírzacskó, volt. Ha nem, akkor nem. A tojásokat a kabátja zsebében elhelyezte. A Molnár kifőzdében megvette a főzeléket, rárakta a tojásokat. Fejedelmi, nem? Hogy mondja, kedvesem? Rakják még, bácsi? Nem, nem, elég lesz. De mondott valamit, nem? Hogy végül is harminc évig laktam a szigeten. Harminc. De nem ezt mondta, bácsi! Azt mondtam, hogy szép.

Szép a főzelék színe. Hogy hullámszik. Szépen ring rajta a tojás. Nagyon éhes vagyok, még szép. Beteg vagyok. Meg fogok halni. Szép az is. Nem? Szép az is, ha már nincsen az ember. Voltam. Milyen szép.

tiszatáj

IRODALMI FOLYÓIRAT

Megjelenteti a Tiszatáj Alapítvány Kuratóriuma
a Csongrád Megyei Önkormányzat,
Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata,

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

az Emberi Erőforrások Minisztériuma
és a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

HÁSZ RÓBERT főszerkesztő
ANNUS GÁBOR, ORCSIK ROLAND, TÓTH ÁKOS szerkesztők
SINKOVICS BALÁZS korrektor
SZÉKELY ANNA szerkesztőségi titkár

Felelős kiadó: Tiszatáj Alapítvány
Szedés, tördelés: Tiszatáj Alapítvány
A lapot nyomja: E-press Nyomdaipari Kft.
Szeged, Kossuth Lajos sgt. 72/B
Felelős vezető: Engi Gábor

Internet: www.tiszataj.hu e-mail: tiszataj@tiszataj.hu

Online változat: tiszatajonline.hu

Szerkesztőség: 6720 Roosevelt tér 10–11. Tel. és fax: (62) 421–549.

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 149.

Terjeszti: Lapker (Magyar Lapterjesztő Rt.)

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága 1008. Budapest, Orczy tér 1.

Előfizethető valamennyi postán, kézbesítőknél,

e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: 303–3440

További információ: 06 80/444–444

Egyes szám ára: 600 forint.

Előfizetési díj: negyedévre 1500, fél évre 3000, egész évre 6000 forint.

ISSN 0133 1167